

י ת ד ו ת

השליטה

נח לי בהרבה פקודות-אתראה, ובביטול פקודות-אתראה — ובלבד שנקיים את תנופת התנועה, ותנופת ההתקפה, שלשמן נוצרו.

ואשר לשליטה עצמה. אותה שליטה שאנו מכירים אותה, והטבועה בעצם הארגון — איננה מספקת. צריך גם לפקח על כך ששליטה זאת, דהיינו, אמצעי-הקומוניקציה הראשי הקיים בידנו, אמנם „תדפוק“ בכל הדרגים — ובאותו זמן עצמו. כל מפקד גדוד-טנקים וכל מפקד גדוד-ארטילריה חייב לדעת באופן הברור ביותר, ובכל מצב שהוא, את כונת העוצבה-האופרטיבית. לא ייעשה ציוות טנקים וארטילריה בלי שהורה זאת מפקד העוצבה-האופרטיבית, או בלי שנתן את אישורו על כך — וזה יאשר ודאי ציוותי-כוחות כאלה רק במצב בו יוכל תמיד לאגדם מחדש איגוד-שונה, ובמהירות הגדולה ביותר; שהרי מפקדת-העוצבה חייבת לדעת דברים אלה, ולשלוט בהם, במשך כל הזמן — אחרת יפגרו קצב התזויות וקצב ההתקפה הרבה אחרי קצב-התנועה אשר נתן לנו המנוע. סמכות מרוכזת זו של ציוותי-כוחות — הוא אחד מאמצעי השליטה. ואם הודגש כאן: „ארטילריה, טנקים“ — הרי זה משום שאלה הם סוגי-הכוחות הקובעים ביותר בענין זה, של שליטה באיגוד-כוחות כדי להפיק ממנו את מלוא הקצב המבצעי.

הסיור

אשר לכוחות-סיור — יכולים כמובן להיות פתרונות שונים. אך ברור כי הכרחי הוא שיהיו למפקד עוצבה אלמנטים שונים של כוחות-סיור. הם יכולים להיות כלולים בשלושה דרגים — בגדוד, בעוצבה, או בעוצבה-הגבוהה.

במה עוסק הסיור של גדוד? סיורו הוא זה: או שהוא מחפש עמדות-תובה לטנקים שלו — או שהוא מנהל תצפית בשביל לראות מה נעשה במקומות המתאימים לעמדות-התובה של האויב, ושיש לגביהם חשד כי הלז משתמש בהם;

הסיור העוצבתי מחפש כבר אחר „תפר“ בין יחידות האויב, או מקום-מעבר בתוך החגורה הקדמית של מסך-הסיור, או של המסך-הגנדי של כוחות האויב;

ואילו סיורה של העוצבה-הגבוהה חודר לעומק, בשביל לדעת מה נעשה אצל כוחותיו העיקריים של האויב.

ודאי הוא שאין לקחת יחידת-סיור של העוצבה הגבוהה ולהפכה לצות-קרב נוסף שתפקידו לתקוף גופי-אויב, כי המצב הנכון הוא, בערך, כפי שהגדרתיו כאן: — זהו מסך סיור, אשר נע לפני הכוח כדי שהלז יוכל לנוע מהר — וברגע שנוצר מגע עם אויב מסתלק הסיור הצדה, ואם אינו עושה כן, ואינו מסתלק — הרי אין ספק כי הוא ייפגע תוך-כדי מהלך הקרב; קיומו נועד להבטיח שתנועת היחידות, והעוצבה כולה, תהיה באמת לפי הקצב הגבוה של הקרב, והסיור — הוא גם המושך את כוח-האויב אל נקודת המארב. התמונה הראשונה שהאויב צריך לראות בהתנגשות בין

שריון לשריון היא לא־דוקא מחזה התפרסות הטנקים — אלא צריך שיראה תחילה את הג'יפים, המתגנבים קדימה ומחפשים את עמדות־התובה בשביל הטנקים, וכאשר הכוח מתחיל באמת לזוז — הרי הטנקים שלו זזים אל מקומות שכבר סוּיירו וסומנו, ובשעת הצורך מְנוּטִים אותם הג'יפים. אכן, יהיה המצב המסוּים כאשר יהיה — בכל מקרה שהסיוּר נמצא לפניו יש לראותו תמיד כחלק של החוד, החלוק או המשמר־הקדמי.

עוצבה — ליכוד גמיש לתכלית

רצוני לעמוד עוד על אחד היסודות החשובים של הארגון הטקטי האופרטיבי, ובמיוחד בעוצבות. הן בדרג העוצבה־הגבוהה, בדרג העוצבות, והן בדרג של גדודים של טנקים, של רגלים־משוריינים, של ארטילריה — חשובה מעל־לכל תחושת משימת־העוצבה־הגבוהה, היינו הזדהות היחידות שבדרגים הנמוכים־יותר עם העוצבה ועם משימתה, וכוונות־תמיד לכך שלפי החלטה זו או אחרת של העוצבה עלול כל המבצע הזה להשתנות, תכניתו להתחלף, ותחת איגודי־הכוחות הקיימים עלולים אז לבוא חדשים. אמנם, איגוד יחידות שונות לכוחות־משנה, המתבצע בתוך החטיבה, הוא לרוב קל בהרבה מאשר איגוד „בין־חטיבתי“; אך גם זה, השני, נחוץ לא־פחות. אם נוסיף עוד את העובדה שיתרון־המהירות ויתרון־הגמישות חשובים הרבה יותר בדרג האופרטיבי מאשר בדרג האסטרטגי — יסתבר ממילא מדוע כה רבה חשיבותם של הליכוד האורגני של העוצבה־הגבוהה ושל קביעות הרכבה. שהרי „חברה“ זו חייבת לחשוב בקביעות יום־יום, וכל היום, באותם מושגים־משותפים. מוכרח להיות אצל כל מפקד פלוגת־טנקים וכל מפקד גדוד־ארטילריה לויאליות כזו למשימתה של העוצבה, שבכל מצב שהוא לא יעבור עליו איזה תהליך נפשי של עשית חשבון חטיבתי נפרד („הנה, עכשיו אני עובד בתוך החטיבה — וזהו הדבר!“) וחשבון עוצבתי נפרד („ואשר לדבר ההוא — הריהו נעלם ממני!“). תכונה זאת — לחשוב במושגי משימתו של אותו כוח שבו אתה פועל, כדי שתהיה ער לתביעותיו — הריהי בסופר־של־דבר הנקודה העיקרית שלמענה ובשבילה מתכתשים הכוחות בקרבות שלאורך הדרך כולה: — הרצון המשותף להגיע אל המרחב שסומן בתכנית, לתקוף ולהכריע בבוא־העת את שריון האויב.

עם לכידת יעד, אל תהיה בנו ההרגשה: „לקחנו כבר את היעד הזה, מאחרינו ישנו כבר הישג — אך ודאי צריך יהיה עוד אחר־זאת לפעול משהו נוסף“. התחושה החייבת לשרור אז צריכה להיות הפוכה: — „הנה ביצענו צעד זה, ושלבים אלה במהלך השגתה של המשימה. עתה לפנינו השלבים הבאים!“ שהרי נקודת־המוקד של כל הערנות ושל כל ההכנות הנעשות על־ידי כל אחד בכל דרג ודרג, — נקודת־המוקד זאת היא משימתה של העוצבה־הגבוהה, ואין להגיע לכך תוך חשיבה במושגים של גופי־משנה של העוצבה.

בהבנתו של עיקר זה — גם המפתח של הגמישות.

התמרון היה טוב — ואת טיבו אני שופט משגיאות שנעשו. קשה ללמוד ממהו שהלך „כולו טוב“. מזה אין לומדים. הרבה מהשגיאות שנעשו הן שגיאות שנעשו מיישום מחשבה, ותהא נקודת המוצא אשר תהיה. ארגון שמופעל על־ידי בני־אדם — תמיד עשוי להיות בו משהו העלול לחרוק.

רביאלוף חיים לסקוב

מתוך דברים בשיחת־מפקדים